

Queerful Lovers and Hateful Others

Haritaworn, Jin *Queer Lovers and Hateful Others: Regenerating Violent Times and Places*. London: Pluto Press 2015 (203 sider).

QUEER LOVERS AND HATEFUL OTHERS er en tankevækkende, vigtig og højest aktuel bog om de måder, hvor på queers – der i bogen er en paraplybetegnelse for LGBTQ+ identiteter – er blevet ”a lovely sight in the shadow of the hateful Other” (Haritaworn 2015, 26). Queers er i dag værdige for beskyttelse af staten og samfundet, netop fordi de indgår i en racialiseret (national) økonomi, hvor queers iscenesættes som under trussel fra den racialiserede Anden, i særdeles den nye ”folkedjævel”: den ”patriarkalske og homofobiske muslim”. Queers inviteres derfor i stigende grad ind i det nationale selskab gennem en racialiseret logik om ”the west”, som er truet af ”the rest”, der vedvarende gennemspilles i moralske panikker. Hvide queers bliver dermed symbolske grænsevagter, der konstituerer fællesskabets grænser.

Bogen præsenterer fire (sammenhængende, men adskilte) case-studier, der hver især undersøger det, Haritaworn kalder ”queer regeneration”: bevægelsen hvor queers vækkes til live i racialiserede økonomier. For Haritaworn sker dette ikke kun gennem en ”culturalist discourse that serves to respectabilise formerly degenerate subjects and reinscribe racialised Others as deficient and inferior, but as a process that is highly productive and indeed lucrative” (28). Queer regeneration analyseres altså som en proces, der forandrer både diskursive/symbolske livsbetingelser for (hvide) queers og racialiserede

(queer som ikke-queer) Andre, såvel som de kapitalistiske logikker om profit, der udvinder racialiserede kroppe for værdi, som de diskursive/symbolske regimer er sammenvævet med.

Queer Lovers and Hateful Others skriver sig ind i en tradition af sort feminisme (fx Davis 2003) og queer of color critique (fx Cohen 1997; El-Tayeb 2011), og bogen er i sig selv et væsentligt bidrag til de intersektionelle queerstudier, der undersøger, hvordan queers er blevet vækket til live i nationale og racialiserede (fx Puar 2007) samt i heteronormative og neoliberale (fx Duggan 2004) former. Men hvor disse tidligere queer undersøgelser i høj grad har fokuseret på homonormative figurationers medskyldigheder i racialiserede økonomier, så vender *Queer Lovers and Hateful Others* det analytiske blik mod sammenvævningen af homonormative og queer-radikale politikker.

Casestudierne i bogen hviler teoretisk og empirisk på ”kitchen table conversations”, som forfatteren har udført med ikke-hvide queers i Berlin i en længere årrække. Samtalerne danner ikke bare empiri for undersøgelsen, men fungerer også som en kilde til viden og erkendelse om racialisering, gentrificering, vold og mistænkeliggørelse, og køkkenbordet anvendes som ”the rare place where anti-racist queer critique can be shared in ways that evade surveillance and appropriation” (14). Denne generøse deling af viden fra køkkenbordet suppleres med viden og tekster fra antiracistisk queeraktivistiske organiseringer og grupper, og sammen danner de et rigt arkiv af stemmer, viden og erfaringer, der ofte har svære muligheder for at få en stemme generelt, og måske i særdeleshed i akademien.

Haritaworns analytiske blik udfoldes i et af bogens casestudier, ”Setting the scene”, der undersøger gentrificeringen af Berlins racialiserede ”ghettoer” gennem en analyse af tre berømte berlinske områder: Det homonormative ”gaybourhood” Schöneberg og de racialiserede (og nu gentrificerede) ”ghetto-områder” Kreuzberg og Neukölln. Analysen viser, hvordan tidligere degenererede (hvide) queers fungerer som ”isbrydere” ind i de degenererede ”ghettoer”. Vitaliseringen af de nyankomne queers, der nemt glider ind i Berlins brand som en tolerant og åben by, sammenvæves med den geografiske gentrificerende forand-

ring af Kreuzberg og Neukölln fra en uønskelig racialiseret "ghetto" til et "farverig" multikulturelt indre-by-område, hvor den racialiserede figur, den "muslimske homofob", iscenesættes som truslen mod områdets farverigdom gennem racialiseret patologisering og mistænkeliggørelse (74). Den geografiske forandring medfører, at huslejepriserne i området er eksploderet, og at folk uden race- og klasseprivilegier har måtte flytte fra det område, som engang "var deres".

Et andet casestudie, "Love", handler om ny queer synlighed, der tager form som en særlig queer og trans sårbarhed, "a victim subject", der må beskyttes fra "the hateful Others who form the constitutive outside of the newly gay-friendly community" (85). Haritaworn følger offentlige repræsentationer af samkønnede kys: Fra reklameskilte med samkønnede kys betalt af bystyret og LGBT-organisationer, der bliver hængt op i racialiserede arbejderklasseområder i byen; over samkønnede kys, der er prydet af avisartikler om "homofobiske indvandrere"; til *kiss-ins*, ikke i konteksten af vold og AIDS, men foran "small racialized businesses whose survival depends on queers living in and moving through this rapidly gentrifying neighbourhood" (96). Disse offentlige queer intimiteter bliver ikoner på "vestlig frihed" og sårbarhed, som må beskyttes med stadig hårdere midler. I dette homonormative visuelle drama træder queer intimitet frem, som noget der forener "os" i skyggen på truslen fra "the hateful Other", der iscenesættes som en, der ikke kan eller vil være en del af "det frie fællesskab".

Queer regeneration er således intimt forbundet med produktionen af den racialiserede Anden som en hadforbryder. Netop "Hate" er emnet for Haritaworns tredje casestudie, der retter fokus på *hate crimes*. Analyserne viser, hvordan amerikanske diskurser omkring hadforbrydelser og hadkriminalitet, som en racialiseret psykologiserende diskurs, ankommer til Tyskland gennem en sammenvævning med en særlig tysk figur, serie-forbryderen. I denne formation bliver vold mod minoriteter afpolitiseret og individualiseret, og åstedet for denne vold bliver *ikke* den strukturelle cis-heteronormativitet og statens voldelige praksisser og politikker overfor især transpersoner. Det bliver den racialiserede patologiske trans- og homofob til gengæld. Han må begrænses og

overvåges af statens forskellige institutionelle apparater som fængselsvæsnet, politiet, skolen, psykiatrien og så videre. Den racialiserede binaritet mellem kærlighed og had efterlader ikke-hvide transpersoner og queers i en prekær position, hvor ikke-hvide køns-nonkonforme identiteter, praksisser, historier og fællesskaber yderligere usynliggøres og mistænkeliggøres.

Denne affektive økonomi giver også synlighed til en trans sårbarhed, hvor tidligere degenererede kønsminoritiserede subjekter træder frem som særligt sårbare overfor det had, som bæres frem af den racialiserede patologiserede hadforbryder. Og hvor den lidende hvide eller racialiserede trans kan konverteres til en ressource for yderligere funding til hvide NGOere. Haritaworn forstår denne position, hvor racialiserede transpersoner og queers elskes kun som særligt sårbare (eller døde), gennem Sara Ahmeds (2010) figur *affect aliens*: "Like queer love, trans vulnerability, too, becomes visible as a structure of feeling that produces affect aliens who may be mourned but are rarely missed." (121)

Queer Lovers and Hateful Others er et generøst indblik i, hvordan neoliberale og homonormative logikker sammenvæves med "progressive" bevægelser og tidligere degenererede subjekter, der nu inkluderes i det glade (hvide) fællesskab, i en (gammel) racistisk struktur, set og analyseret fra en minoritiseret position. Som en hvid kønsforsker investeret i spørgsmål om racisme og racialisering gør bogen mærkbart indtryk: De erfaringer af udbytning, marginalisering, vold og usynliggørelse, som bogen synliggør, bliver, som jeg skriver denne anmeldelse, udvundet i en akademisk neoliberal økonomi til en udgivelse på min publikationsoversigt. De generøst delte erfaringer og viden fra prekære positioner indgår endnu engang i en racistisk økonomi, hvor ikke-hvide kropes liv og erfaringer bliver en ressource, som mere privilegerede positioner kan udvinde.

Bogen er således et vigtigt bidrag i forståelsen af antiracismes non-performativitet (Ahmed 2004), og den synliggør, hvordan racisme strukturerer og producerer tankemønstre og materielle vilkår, under hvilke kroppe, byer og stemmer bliver u/mulige. Hvordan racisme

strukturerer og producerer ikke alene dominante normative diskurser og politikker, men også moddiskurser og radikale politikker. Ikke alene videnskab, men også køns- og queerforskning, herunder denne anmeldelse.

MICHAEL NEBELING PETERSEN
SYDDANSK UNIVERSITET

REFERENCER

- Ahmed, Sara. 2004. "Declarations of Whiteness: The Non-Performativity of Anti-Racism." *borderlands e-journal* 3.2.
- . 2010. *The Promise of Happiness*. Durham: Duke University Press.
- Cohen, Kathy. 1997. "Punks, Bulldaggers and Welfare Queens: The Radical Potential of Queer Politics?" *GLQ: A Journal of Lesbian and Gay Studies* 3.4:437–65.
- Davis, Angela. 2003. *Are Prisons Obsolete?* New York: Seven Stories.
- Duggan, Lisa. 2004. *The Twilight of Equality?: Neoliberalism, Cultural Politics, and the Attack on Democracy*. Boston: Beacon.
- El-Tayeb, Fatima. 2011. *European Others: Queering Ethnicity in Postnational Europe*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Puar, Jasbir. 2007. *Terrorist Assemblages: Homonationalism in Queer Times*. Durham: Duke University Press.